

oplyst noget som helst om dem for deres Omgivelser, at vedkommende havde været straffet, kunde man se det paa ham. Man saa, at Manden jo maatte have været i Fængsel, og saa gik det som en Hvisken mellem de forskellige Folk paa Egnen og paa Arbejdspladsen, og en skønne Dag stillede man det Spørgsmaal: Hvor er du kommen fra, hvor har du været henne? Og den ulykkelige Mand maatte saa som Regel gaa sin Vej, han kunde ikke udholde disse Drillerier og den Haan. Hvor der virkelig hos Mænd og Kvinder, der have forbrudt sig mod Lovene og gennemgaaet deres Straf, er en ærlig Villie til at begynde et nyt og bedre Liv, bør disse Forsøg støttes paa den mest redebonne Maade, og de forskellige Foreninger for Fængselshjælp, vi have herhjemme, ere ogsaa Udtryk for en saadan Redebonhed. Men hvad kan det nytte, naar de Forsøg, der gøres paa at hjælpe vedkommende til Arbejde, strande paa, at de maaske ikke have Arbejdsevne, da den er bleven nedbrudt i vore Fængsler? Jeg maa maaske i denne Forbindelse blot sige, at jeg tror, at Bespisningsreglementerne i Regelen trænge til en almindelig Revision. Fangerne faa ikke den Mad, de skulle have for at blive mætte. Jeg ved til Eksempel, at under et Besøg, som københavnske Jurister aflagde ude paa Vestre Fængsel under den afgaaede Fængselsinspektør Grundtvig, skete det, at da de kom ned i Køkkenet og havde smagt paa Maden, sagde de: Det er jo ganske fortrinlig Mad. Ja, sagde Fængselsinspektør Grundtvig, Maden kan maaske ogsaa nok spises, men det er for lidt, de faa, de sulte. Hvorfor faa de ikke den Mad, de skulle have? Ja, svarede han, spørg Lægerne! Det er Lægerne, som have givet os dette Reglement. Efter Samtaler med en Mængde Personer, der have udstaaet Fængselsstraf, er det ogsaa min Erfaring, at de have faaet alt for ringe Ernæring. De have ikke faaet Huld og Sul paa Kroppen, saaledes at de, naar de gik ud, kunde tage fat paa Arbejde, der krævede Anspændelse af al deres Arbejdsevne og særlig fysisk Kraft.

I den Betænkning, som Kommissionen har afgivet, nævnes en hel Række Grunde til Forbrydelser, der nævnes blandt andet, at Polakimporten i nogen Grad har givet Anledning til, at der er begaaet en Række Forbrydelser. Denne Bemærkning fra Kommissionen viser jo, at min Partifælle, det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott), i Virkeligheden havde Ret, da han for nogen Tid siden her i

Salen betegnede Polakimporten som en Samfundsfare. Nu siger Fængselskommissionen det samme. Den fremhæver netop Polakimporten som et væsentligt Moment til Fremme af Forbrydelser her i Landet. Der nævnes saa en hel Række andre Motiver til Forbrydelser, blandt andet Arbejdsløsheden. Det er selvfølgelig ogsaa til en vis Grad rigtigt, men jeg vil dog i Anledning af, at Kommissionen fremhæver Arbejdsløshed som Grund til en Række Forbrydelser, sige: Blandt de fagorganiserede Arbejdere er der kun ganske ringe Kriminalitet. Den Del af vort Samfunds saakaldte arbejdende Elementer, der i Regelen forbryder sig mod Straffeloven og kommer i Konflikt med Myndighederne, tilhører et Arbejderlag, som hyppigt slet intet har med Organisationerne at gøre, som heller ikke har Adgang til Hjælpe midler, som er slet udrustet i fysisk og aandelig Henseende, og som har Intelligensdefekter. Det er klart, at naar Arbejdsløsheden er stor, eller naar der er ekstraordinær Arbejdsløshed i Samfundet, betyder det, at disse Mennesker have endnu vanskeligere ved at klare sig. I gode Tider, hvor der er Arbejde for alle, hvor alle Elitearbejdere og alle Gennemsnitsarbejdere ere beskæftigede, bliver der mere Arbejde til Fuskere, til dem, der ere daarligt lærte, og dem, der ikke have kunnet lære noget, men under ekstraordinære Arbejdsforhold maa de Mennesker desværre forbyde sig mod Lovene for at leve. Vi have ikke Institutioner til at hegne ind om dem. Jeg skulde for Resten tro, at naar man aabnede et Par Samaritaner og holdt dem aabne hele Aaret rundt, og naar det offentlige ydede et Tilskud til at holde disse Samaritaner aabne, hvor der kunde ydes dem et meget tarveligt, men nærende Maaltid Mad, vilde man undgaa, at en Mængde af disse stakels forhutlede og forkrøblede Eksistenser kom til at begaa Forbrydelser. Jeg synes, at det er ganske naragtigt, at vort Retsystem skal sættes i Bevægelse i saadanne Tilfælde, hvor en forhutlet Person er greben i at have stjaalet en 3—4—5 Flasker, som han har solgt, hvorefter han enten har spist eller drukket Pengene op. Saa sættes hele Retsmaskineriet i Bevægelse! Folk, som have gennemgaaet en meget omhyggelig Uddannelse og have taget Eksaminer, skulle beskæftige sig med den Bagatel, at her er der saadan et sølle Vrag, som enten har hugget eller tiltigget sig nogle Flasker, som han har solgt. Sagen føres gennem alle Instanser, og saa døm-